

माणसांच्या अरण्यात

संगीतालयी लिंग कला

विसाव्या शतकातील माणसांचे अरण्य
उंच उंच इमारतींनी गजबजून गेलेले
दिव्यांचा लखलखाट, मोटारींचा सुळसुळाट
नजरांतील श्वापदे सतत भक्ष्याच्या शोधात

बंदुकीच्या गोळीने उडून जाणाच्या पाखरांना
अचूकपणे टिपणारे पट्टीचे नेमबाज—
सहज एक छंद म्हणून.
तर काही फक्त नरभक्षक
दहापाच माणसांना एका फैरीत लोळवणारे.

आईबापांना मारणारी शूर पोरेबाळे
चिमुकल्या पिलांना मरणाच्या डोहांत
अलगद लोटणारे वत्सल जन्मदाते
बलात्काराच्या कृत्यांनी सैतानाला लाजविणारे
असंख्य नरपशू

घनघोर अरण्यात एकटीच ती रहायची
संशाचे काळीज घेऊन
बुजत दबकत, थरथर कांपत

दिवसभर कामच काम
रात्री घरट्यात परतल्यावर
टीव्ही आणि रेडिओ— सुखसोयींनी सज्ज घर
घरात मात्र एकटीच ती
घराभोवती संरक्षक सुरक्षेची नवीन सोय

तशी तिची कधीतरी दोन प्रेमळ माणसे होती
प्रेमाचा चिमणचारा, पंखांची ऊब होती.
काळाच्या प्रवाहात हलके हलके विरुन गेली.

कामावरचे सहकारी, देत कधी भेटकार्ड
वाढदिवसाची आठवण म्हणून.
कधीमधी सहभोजन जवळच्या उपाहारगृहात
मधल्या सुट्टीत वेळ काढून.
घर आणि काम यांच्या साचेबंद वर्तुळात
एकटीच ती फिरत राही.

कधी मन ओरडून उठे
बाकी मला काही नको
आपलं म्हणून जिवाभावाचं एक फक्त माणूस हवं.
अजून तरी ती आस अपुरीच राहिली होती.

आंतङ्गयांना पिळवटणारी मायेची ऊब
डॉलर खर्चून थोडीच मिळते?

तिला नेहमी प्रश्न पडे
अरण्यातील श्वापदांनी कधी आपला बळी घेतला
तर ऊर पिटून कोण रडेल?

आणि निधी जमवून आणलेली
फळांची सुबक टोपली
सहानुभूती कार्डासह
कामावरचे सहकारी कुरे बरं पाठवतील?

माणसांच्या अरण्यांत ती तर पूर्ण एकटी!

- डॉ. कुंदा जोशी
('फऱ्नफुऱ्ले' या कवितासंग्रहातून)